

Een gloed van bewondering om wat menselijk mooi was stijgt uit deze regels op en zij treffen daarom.

Ook wel door de aardige anecdotes die er in zijn opgenomen, ook om het stuk geschiedenis van nederlandsch tooneel. Hulleman heeft zich niet kunnen weerhouden hier en daar een enkelen aanval op een nog levend kunstenaar te doen. Wij vergeven het hem om zijn liefde voor de hoofdfiguur.

J. D. W.

MARIE SCHMITZ, *Droomenland*, Amsterdam, Em. Querido, 1925.

LODE OPDEBEEK, *Peters Kind*. Amsterdam, Van Holkema en Warendorf, zonder jaartal.

Niet lang geleden werd er in deze kroniek op gewezen welk een belangrijke plaats het kind inneemt in de huidige nederlandsche literatuur, thans vragen weer twee boeken de aandacht, waarin het kind het alles-beheerschend middelpunt is der gebeurtenissen. Twee boeken van zeer ongelijke waarde overigens. Dat van Marie Schmitz heeft, eenige langgerektheid daargelaten, alle kwaliteiten van een gevoelig, goed geschreven verhaal, het heeft sfeer en karakter en behoudt in vergelijking met de bekende kinder-trits van Carry van Bruggen zijn recht op een eigen plaats, al kan het niet naast dat van de laatste worden gesteld, daartoe is het niet krachtig genoeg. Het werk van Lode Opdebeek doet aan als dat van een beginneling: wel frisch hier en daar, maar tamelijk onbeholpen en sentimenteel; proza, dat niet in de schaduw kan staan van Streuvels' Prutske. Wat aangenaam aandoet in dit werk is zijn zuivere, ongeforceerde toon zonder eenige litteraire aanstellerij. In dit opzicht kunnen onze debutanten veel goeds van hun zuidelijke burens leeren!

R. H.

EDITH WERKENDAM, *Model*. Amsterdam, Em. Querido, 1925.

WILLEM ZIMMERMAN, *De schoone Eenheidsdroom*, Laren, A. G. Schoonderbeek.

BENNO J. STOKVIS, *Wrange Vruchten*. Amsterdam, P. A. Hemerijck, (geen jaartal).

Drie boeken van het jaar 1925?.... Waarlijk, lezer, men wrijft zich de oogen uit en heeft moeite om het te gelooven, dat deze boeken werkelijk in 1925 geschreven zijn, althans gepubliceerd. Het lijkt eerder de nachtmerrie van een wat al te zachtzinnig kritikus!

Edith Werkendam bezit van hun drie auteurs nog de minst schadelijke eigenschappen ten aanzien van de ontwikkeling onzer letterkunde. Zij schrijft er maar op los, zonder zich om iets anders te bekommeren dan om het „épater le bourgeois", zij vindt daarin blijkbaar een zoo groot genoeg, dat zij al het overige ervoor vergeet. Maar zij heeft één ding, dat de beide heeren missen en dat aan haar werk nog een heel